

Et billedes anatomi: *Vivre sa vie*

Af [KIRSTINE DOLLERUP](#)

Hun hænger der på min væg: Anna Karina. Lige så bedrøvet og sødmefuld som i går, i forgårs og dengang. Den visuelle homage til Dreyers *Jeanne d'Arc's Lidelse og Død* (1928) fra Jean-Luc Godards *Vivre sa Vie* (1962) blev i 2001 brugt som Natfilmfestivalens blikfang, og Anna Karina har hængt på min væg lige siden. Som en *evig reminder* om biografmørkets intense øjeblikke.

Vivre sa Vie er Godards filmpoetiske eksperiment i 12 tableauer om den unge parisiske pige Nana Klein (Anna Karina), der forlader mand og barn til fordel for en spirende skuespillerkarriere. Økonomiske problemer får imidlertid den barske virkelighed til at banke på, og Nana drives ud i et liv som prostitueret. I biografens mørke ser hun den dødsdømte Jeanne D'Arc i Dreyers *Jeanne d'Arc's Lidelse og Død* få beskeden om sin nærstående henrettelse, og i en tavs spejlende symbiose med den dødsdømte martyr opgiver Nana sin drøm og begræder både sin egen og Jeannes skæbne. Nana lader sig købe af alfonsen Raoul, der i filmens sidste tableau ofrer hende i en byttehandel, og Godards homage til Dreyers tavse mesterværk opererer dermed ikke kun på det visuelle plan, men også på det narrative og religiøse plan. Jeannes frelsende martyrdømme spejles i Nanas personlige offer, og da Nanas tragiske endeligt bliver klart, og hun ligger død på gaden, opnår hun ligeledes frelse. Hendes sjæl går fri.

Det er filmfotografen Raoul Coutard, der skal have æren for *Vivre sa Vie*s smukke billeder. Langt de fleste tidlige film under den franske nouvelle vague blev filmet med letvægtskameraer, men *Vivre sa Vie* er filmet med et tungt fastlåst kamera, og filmens lange, dvælende kameraindstillinger er så insisterende i deres *framing*, at det både føles distancerende, intenst og reflekterende på samme tid. Filmen er spækket med smukke portrætter af Anna Karina, og i gentagende scener dvæler kameraet så meget ved hende, at hvert et hjørne af hendes bevidsthed og tilstedeværelse synes udforsket. Dette må være en instruktørs ultimative hyldest til sin muse, sin kærlighed og sit håndværk.

 [Udskriv denne artikel](#)

 [Gem/åben denne artikel
som PDF](#)

 [Gem/åben hele nummeret
som PDF](#)

16:9 - april 2007 - 5. årgang - nummer 21

Udgives med støtte fra Det Danske Filminstitut samt Kulturministeriets bevilling til almenkulturelle tidsskrifter.
ISSN: 1603-5194. [Copyright](#) © 2002-07. Alle rettigheder reserveret.